

Kárná rada je na omylu. Trestní právo v užším slova smyslu, t. j. trestní právo, které vykonává stát zvláštními soudy k tomu cíli zřízenými (soudy trestními), směřuje k ochraně zcela jiných právních statků než trestní právo kárné, jež slouží jen k ochraně zájmu státu na řádném plnění zvláštních povinností, které ukládá určitým kruhům osob jejich poměr ke státu neb společnosti, jako jejich úřad, služba, povolání (viz Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 4). Již tato zásadní různost povahy a účelů obou těchto oborů soudnictví nedovoluje, aby amnestie vydaná v oboru občanského trestního soudnictví byla beze všeho vztahována též na pole soudnictví kárného. Avšak i další textová úprava zmíněného rozhodnutí presidenta republiky brání tomu naprosto. Amnestie zachycuje, pokud jde o souzený případ, jednání Dr. A. výslovně s hlediska trestní skutkové podstaty přečinu podle § 17 zák. na ochr. rep., jak vysvítá z čl. II, odst. 1, písm. d) zmíněného rozhodnutí presidenta republiky. V kárném řízení nejde však o to, zda se Dr. A. dopustil zmíněného přečinu podle zákona na ochranu republiky, nýbrž o to, zda se tím nebo v souvislosti s tím provinil proti povinnostem svého povolání nebo proti cti a vážnosti svého stavu. Že se amnestie vztahuje i na tyto skutkové podstaty kárného práva, nevysvítá nijak ze zmíněného rozhodnutí presidenta republiky. Tímto rozhodnutím je tudíž sice kryto zastavení řízení trestního, nikoli však nezavedení řízení kárného, které bylo naopak teprve umožněno zastavením jakožto skončením řízení trestního (§ 16, odst. 2 kárn. stat.).

Poněvadž kárná rada s jiných hledisek vůbec neuvažovala, zda tu je či není příčiny ke kárnému jednání v uvedeném směru, bylo důvodné stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 324 dis.

Ak bol obvinený advokát posúdený pre disciplinárny prečin podľa § 68, písm. b) adv. por., spáchaný tak, že po dobu vo výroku časove vymedzenú dal svoju advokátsku kanceláriu samostatne prevádzať svojimi pisármi, neľze ho neskoršie znova posúdiť pre tenže disciplinárny prečin na základe ďalšieho konkrétneho faktu, spadajúceho do tejže doby, na ktorú sa vzťahovalo prvé odsúdenie; taký skutok je absorbovaný skorším odsúdením.

Sťažnosť proti usneseniu disciplinárneho súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť obhájcu obvineného advokáta o vydanie rozsudku najvyššieho súdu v disciplinárnej veci, je zákonom vylúčená, lebo advokátsky poriadok nemá obdobného ustanovenia ako § 378 tr. p.

(Rozh. zo dňa 12. júna 1937, Ds III 17/36.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A., advokátovi v N., vyhovujúc odvo-

laniu obvineného advokáta, rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice v celom obsahu zrušil a obvineného osvobodil od obžaloby naň podanej; sťažnosť obhájcu odmietol.

D ô v o d y:

Odvolaniu obvineného advokáta neľze odopreť oprávnenia, pokiaľ namieta, že bol už rozsudkom disciplinárneho súdu z 4. novembra 1934 č. 66/1931/26-IV, odsúdený pre tie isté skutky a opominutia, lebo ide o delikt trvalý, resp. pokračovací.

Obvinený bol cit. rozsudkom, potvrdeným najvyšším súdom dňa 18. marca 1935, odsúdený pre prečin podľa § 68, písm. b) adv. por., spáchaný tak, že svoju advokátsku kanceláriu v N. dal samostatne prevádzať pisármi K. a L. Ako z týchto rozsudkov plynie, bola v inkriminovanej činnosti zahrnutá doba po 17. novembri 1930, resp. 8. januári 1931, kedy obvinený pomenovaných pisárov smluvou prijal za spoločníkov do svojej kancelárie, bez toho, že by boli v rozsudkoch zistené konkrétne závadné prípady.

Rozsudkom v tejto disciplinárnej veci bola disciplinárna činnosť obvineného advokáta označená vo výroku tým istým spôsobom a len v dôvodoch bolo vyslovené, že konkrétny prípad, ktorý slúžil za podklad tejto disc. veci, bol ten, že menovaný K. dňa 27. marca 1931 podal u okresného súdu v N. pod č. Tv 61/31 trestné oznámenie menom M. proti O. pre krivú prisahu, složenú vo veci C 231/31, a že bol len dôkazom pre zotrvanie obvineného v disciplinárnej činnosti.

Ponevác v tejto disciplinárnej veci ide o prípad, ktorý je už zrejme zahrnutý v disciplinárnej činnosti, ktorá bola predmetom rozsudku vyneseného v disciplinárnej veci 66/1931/IV-26, lebo tu bolo výslovne zistené, že menovaní pisári zhotovovali a signovali podanie na úrady, a v tejto disciplinárnej veci ide o podanie na súd, treba mať za to, že disciplinárna činnosť, tejto disciplinárnej veci za podklad slúžiaca, je konzumovaná už rozsudkom č. j. 66/1931/IV-26 a že tu ide o odsúdenie pre tú istú, totožnú činnosť.

Najvyšší súd preto vyhovel odvolaniu a obžalovaného v tejto disc. veci podľa § 94 adv. por. oslobodil od obžaloby na neho podanej.

Obhájca obvineného si sťažuje proti usneseniu disciplinárneho súdu z 13. februára 1936, ktorým mu bola zamietnutá jeho žiadosť o vydanie rozsudku najvyššieho súdu v tejto disciplinárnej veci. Nehľadiac na to, že žiadosť táto je bezpredmetná, ponevác v dobe podania žiadosti najvyšší súd ešte vo veci nerozhodol, je sťažnosť i zákonom vylúčená, lebo advokátsky poriadok nemá opravného prostriedku proti takému usneseniu disc. súdu, lebo obdobného ustanovenia, ako má trestný poriadok v § 378 tr. p., advokátsky poriadok nemá.